

*Dragi mladi entuzijasti!*

*Prijatelj? Kdo je že to? Tisti, ki te vpraša, kako si, in še predno mu odgovoriš, že leti naprej? Tisti, s katerim si preko novodobnih elektronskih platform dopisuješ in igraš igrice, v resnici pa sploh ne veš, kdo je na drugi strani? Tisti, ki te prosi, da med odmorom prepíše domačo nalogo od tebe? Ali bi se moral celo vprašati, kaj je že to prijatelj, saj nemalokrat mladi zamenjujemo osebe za telefone in računalnike. Izgubljen sem! Izgubljeni SMO v tem hitrem, norem, elektronskem svetu, polnem materializma in želja po pehanju za slavo, pri čimer mnogokrat ne izbiramo sredstev za dosego cilja. Res niso čustva in občutki nič več VREDNI? Se res ne moremo ustaviti, umiriti in uživati drug z drugim?*

*Sedim na okenski polici in opazujem šolarje. S težkimi torbami na hrbtu in dvignjeno roko v pozdrav hitijo vsak v svojo smer. Ej, ustavite se, danes je sončen dan! Daj, postojte malo, si izmenjajte kakšno prijazno besedo in se nasmejte. Halooo ... Me kdo sliši?*

*Vem, svet se je spremenil. Ljudje smo se spremenili. Najprej se je pojavil COVID, ki nam je vzel dve leti mladosti, druženja, lumparij. Poleg tega se je poslabšalo še globalno segrevanje, nastopili sta inflacija in revščina. Sedaj pa še vojna in z njo povezane težave. Jezen sem, zelo jezen! Ampak jaz nočem obupati in ne bom obupal, ker vem, da je pravo prijateljstvo vredno veliko več kot katerikoli diamant. Seveda, prijateljstvo v pravem pomenu besede, kjer je odnos iskren, zaupen, poln topline, iskric in majhnih nesoglasji.*

*To moram spremeniti! To moramo spremeniti! Ne jutri, ampak že DANES.*

*Dvignem telefon in pokličem prijatelja. Ej, stari. Danes ne boš imel pubertetniškega lenoritisa in se po stanovanju sprehajal kot lenivec, ampak greva v akcijo! Kaj, kaj bluziš, mi hitro zabrusi nazaj. Razložim mu, da sem se odločil, da želim spremeniti življenje mladih in da bom začel z njim kot najboljšim, pravim prijateljem. Po dolgem pregovarjanju le pristane. Dobiva se na najinem mestu in se usedeva ob reki. Nekaj časa molčiva, nato se prijatelju le odveže jezik in me vpraša, kaj se mi dogaja. Razložim mu, da sem sit prijateljev v narekovajih, ki so prijatelji, ko kaj potrebujejo, in prijateljev izza zaslonov. Dovolj imam tega sveta, kriči iz mene!*

*Veš, res si želim, da bi lahko spet živeli brez strahu, svobodno tako kot včasih. Da bi mlajši otroci cele dneve tekali po gozdu, odkrivali nove kotičke, se igrali skrivalnice in bili otroci. Mladostniki pa bi skupaj poslušali glasbo, hodili v*

kíno, igrali različne igre in bi si pustili čutiti. Da bi se zopet zaljubili v življenje, da bi ga zajemali s polno žlico, ker življenje ponuja res veliko.

Prijatelj me čukasto gleda in mi potipa čelo. Ja, ja, jaz sem v redu, ampak mladi ... Začnem mu razlagati, da naša vizija ne bi smela biti, kaj bomo sami s seboj in svojim življenjem, ampak da bi si morali povezovati, pomagati, deliti ideje, postavljati cilje, jih skupaj premagovati in strmeti k boljšemu jutri. Skupaj bi morali ustvariti nov svet, ki ne temelji na popolnosti, lepoti in grabežljivosti, ampak na svobodi, ustvarjalnosti, spoštovanju, ljubezni. To je ključ do napredka. Da ne sedimo pol dneva v šoli in poslušamo ogromne količine podatkov, ki bežijo mimo nas. Predstavljaš si, da bi se sprehajal po ulici in si ogledoval grafite. Vendar ne takšne, ki jih vidimo danes, ki so žaljivi in neprimerni., temveč grafite kot umetnost, grafite, ki imajo močno sporočilo, ki so poučni. Da bi imeli mladi, bodoči znanstveniki prostore, kjer bi raziskovali, ustvarjali, se družili in sklepali prijateljstva. Da bi lahko razprli krila.

Vsi mladi, ki še niste obupali, ki vam je dovolj pasivnosti, pridružite se, da začnemo graditi svet veselih obrazov, dobre volje, pozitivnosti, ustvarjalnosti in mladih idej. Ker svet stoji na mladih in to moramo le izkoristiti.

Vaš prijatelj Mark, ki še ni izgubil upanja